

D
R
O
B
I
Ž

ŠOLSKO LETO 2009 / 2010
ŠTEVILKA 1

DROBIŽ je šolsko glasilo učencev
od 3. do 5. razreda
OŠ FRANCETA PREŠERNA KRANJ,
Podružnica Kokrica

UREDNIŠKI ODBOR:
Teja Popovič, Lenča Malovrh, Tevž
Sitar, Jerneja Naglič
Mentorica: Anita Žibrek, prof. RP

LOKACIJA IN DATUM IZDAJE
DROBIŽA:
Kokrica, maj 2010

Slika na naslovnici: Teja Popovič, 4.č

Za uvod v prijetno branje...

vam uredniški odbor pošilja nekaj za
dobro voljo...

Janezek ponosno pove očetu:

- **Naučil sem se pisati!**
- **Čudovito! Kaj pa si napisal?**
- **Ne vem. Brati se še nisem naučil...**

Ker pa mi vemo, da pa vi že obvladate
branje, vam ob prebiranju Drobiza želimo
veliko bralnih užitkov!

Uredniški odbor

NA OBRONKU GOZDA

Pomlad se je počasi prevešala v poletje, zato je bilo na gozdni jasi vsak dan bolj živahno, hrupno in, na žalost, tudi bolj nasmeteno. Bil je čas piknikov, kar je pomenilo, da se je pod visokim hrastom in v njegovi okolici začelo kopičiti vse polno odpadkov.

»Za tako pametne in pomembne se imajo ljudje, pa kljub temu onesnažujejo naravo vsevprek. Kot da se ne bi zavedali, da s takim ravnanjem škodijo tudi sebi,« je ponoči žalostno razmišljal hrast, pod katerim so se največkrat odvijale zabave.

Hrast je seveda živo bitje! Naš hrast iz zgodbe ni le razmišljal, ampak je tudi čutil. Ob vsej tej nesnagi njegovi občutki niso bili prav nič prijetni.

Lotevala se ga je slaba volja, ko je videl, da so nekateri gozdni prebivalci, ki so sicer živeli v njegovi bližini, zbežali stran.

»Tak hrup je včasih tule, da še mene bolijo ušesa, čeprav jih sploh nimam. Zato se ne čudim, da je srnicam, vevericam in zajcem postalo tukaj nevzdržno. Podpiram jih v odločitvi, da si poiščejo nove domove. Me pa skrbi zanje, ker vem, da jim ne bo lahko najti novih domov. Niti pomisliti ne smem, kaj se bo zgodilo z vsemi temi živalcami, če jim ne uspe najti drugih bivališč,« je hrast skoraj zajokal.

Spomnil se je vse hrupne razbijaške glasbe, ki je včasih donela iz zvočnikov v avtomobilih. Seveda, nekateri ljudje so se na piknik pripeljali z avtomobili čisto do gozda. Ali pa celo v gozd in pri tem uničili veliko rastlin ter drobnih živalic, ki so živele v gozdnih tleh. Nekatere rastline in živali pa so pomrle kasneje, ker so jih počasi uničili izpušni plini iz avtomobilov.

Neke nedelje sta pod hrastom parkirala dva avtomobila. Hrast je opazil, da je ven izstopilo vsega skupaj devet ljudi. Pet odraslih in štirje otroci.

Otroci so se začeli takoj dreti, kričati, skakati naokoli in odmetavati papirčke, prazne platenke in pločevinke, kjerkoli je pač nanoslo.

Potem so se posedli v bližino hrasta in se pričeli bahati in hvaliti z vsem mogočim imetjem. Vsi so hoteli povedati, da imajo najboljše tenisnike, doma imajo naj naj šolske torbe in seveda najdražje telefone...

Pri tem so kot za stavo razmetavali z ovojnim papirjem od čokolade in prazno embalažo od piškotov.

Nedaleč stran pa so se šli igro 'kdo je najbolj pomemben in najbogatejši' tudi odrasli. Tudi oni so kar tekmovali, kdo ima doma naj televizijo, naj oblačila, naj službo in seveda, kdo se je na piknik pripeljal z najmočnejšim avtomobilom.

»Smilijo se mi! Kajti zdi se mi, da so največji bahači tudi največji siromaki. Manjka jim najlepše v življenju – živeti med naravo in z naravo,« je hrast zmajeval s krošnjo in z vsemi vejami.

Ko je slišal, da so se med seboj tudi besedno žalili, je razmišljal: »Pehanje za materialnimi dobrinami jim je uničilo še tisto malo medsebojne ljubezni in spoštovanja, kar so ga premogli.«

Šele ko se je znočilo, je hrast lahko zadihal s polnimi listi in koreninami.

Končno je ostal sam. Okoli njega pa se je seveda kopičilo cel kup smeti in celo nevarnih odpadkov. Ti ljudje so namreč tukaj odvrgli izpraznjene baterijske vložke, ne da bi se zavedali, da so strupene, saj iz njih izteka zelo nevarna snov, ki ji pravimo kadmij.

»Tako zelo so prepričani, da so pametni, v resnici pa najbrž niti ne vedo, da so izpraznjene baterije strupene in da prav zato v današnjih časih že obstajajo posebni zabojniki, kamor lahko odvržejo te vložke,« je bil hrast jezen.

Jezen pa je bil tudi zato, ker so si ženske lakirale pod njim nohte, potem pa pustile napol prazne stekleničke kar tam. Odprte! Lak je počasi odtekal na travo...

»Hotele so biti lepe! Fuj, pa takšna lepota! To je samo fasada. Prazna lupina. Te ženske so v resnici zelo velike packe. Tako zelo velike packe, da bi jih bilo sram, če bi se tega zavedale. Ali pa, če bi jim kdo to povedal. Jaz bi se na njihovem mestu od sramu v zemljo vdrl!« se je hudoval hrast.

Posebej za Drobiž pripravila mentorica novinarskega krožka

Gal Gros, 4.c

V DEŽELI NIJE.... tudi malo za šalo

Tam lisica je bila kraljica.
Srna h kači je hodila.
Ovce jedle so medveda.
Metulji nesli so kozico.
Krave slone so podile.
Žabe so se krohotale.
Pingvina je odnesla slina.

Teja, Eva in Rebeka, učenke iz 3.č

MAJSKE ŽELJE

Ena, dve, tri - želja prva že hiti,
dve, dve, tri - kakor 'superman' leti.
Zdaj se pelje preko gričev,
zdaj se pelje mim' fantičev.
Iz zabave na zabavo,
le da najde punco pravo.
Želja se nese k Maju:
ime ji je želja v maju.

Irenej Hvasti, 4.c

Alica Ela Rogelj, 5.c

ZAMENJALI SVA ČEVLJE

V šolo sem prišla s črno rdečimi čevlji. Kmalu za menoj je v šolo prišla tudi moja sošolka Ema. Pogledala sem jo pod noge in se začudila. Obute je imela enake čevlje kot jaz. Te čevlje sva obe dobili iz Intersporta. Tudi njej so bili všeč in so ji jih kupili; tako kot meni. Po koncu pouka sem morala iti domov. Ema je bila takrat še v šoli. Obula sem čevlje. Kljub temu, da so bili malo tesni, sem mislila, da sem obula svoje. Nisem pa pomislila, da to niso moji čevlji. Ko smo se peljali domov, so me začeli žuliti. Doma sva z mamico pogledali in ugotovili, da niso moji. Bili so številko manjši od mojih, na njih ni pisalo Patricija. Čevlji so bili seveda Emini.

Naslednje jutro sem prišla v šolo. Tudi Ema je prišla. Takoj sva si zamenjali čevlje. Bili sva srečni, da sva našli vsaka svoje čevlje.

Upam, da se to ne bo več ponovilo. Od zdaj naprej bom bolj pazila, katere čevlje bom obula ob odhodu iz šole domov.

Patricija Brezar, 3.c

POKLIC ŠIVILJE

Moja mamica je šivilja. Šiva v službi in doma. Meni in mojemu bratcu veliko zašije. Naredi mi obleke, hlače in majčke. Za izdelavo oblačil potrebuje kroj, ki ga nariše na papir, dobre škarje, različne stroje in sukance ter kredo, bucike, zadrge, gumbe in druge pomožne stvari.

Najprej mi zašije samo toliko, da pogleda, če je kaj za popraviti, nato zašije do konca. V službi pa večino časa samo šiva. Tam šiva spalne srajčke in pižame. Pri njej v službi je veliko različnih strojev in veliko žensk, ki šivajo na teh strojih. Nekatere šivilje tam rišejo samo kroje, druge samo režejo blago, tretje samo šivajo, ostale likajo in zlagajo končne izdelke, ki so jih šivilje zašile.

Z bratcem sva že bila pri mamici v službi. Zato, da nisva motila dela šivilj, so nama dale delo. Sukance različnih barv sva jim zložila v škatle. Bilo jih je veliko.

Potem mi je vodja skupine rekla, da lahko obrnem še spalne srajčke. To sem tudi naredila.

Povem naj še to, da je v šiviljski delavnici zelo glasno, saj stroji vsak po svoje ropotajo.

Eva Bogataj, 3.č

Teja Sajovic, 3.č

PROJEKT MEDVEDKOV,

ki ga vodi profesorica razrednega pouka Tanja Müller

V 4. razredu smo bili pri pouku angleščine izbrani, da dobimo kitajske medvedke. Kitajski otroci so nam poslali dva medvedka. Ime jima je bilo Kevin in Helen.

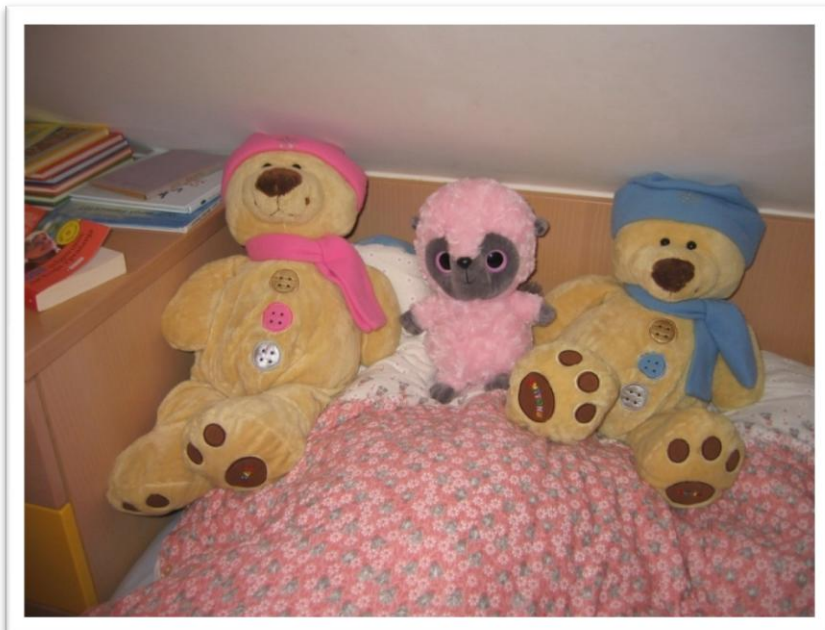
Tudi mi smo jim poslali nazaj dva medvedka. Ime jima je bilo Črt in Ajda. Projekt se je potem končal, ker se je bližal konec šolskega leta.

S projektom smo nadaljevali v 5. razredu. Vsak učenec v našem razredu je dobil oba medvedka za nekaj dni domov. Medvedki so postali naši začasni družinski člani. Kevin in Helenca sta z menoj jedla, pila, igrala klavir in bobne. Popoldne sem jima dala knjigi in smo skupaj brali. Včasih smo skupaj tudi zaplesali. Zvečer pa sta mi delala družbo tudi v postelji. Delo z njima sem fotografirala. Čas je hitro mineval in kmalu sem se morala posloviti od njiju. Vrnila sem ju učiteljici, ona pa ju je poslala na Kitajsko.

Midva igra na bobne.

Evita Koželj, 5.c

Helen in Kevin z mojo priljubljeno igračo

PROJEKT Z MEDVEDKJ IZ KITAJSKE

The Teddy Bear Project

Lani, v četrtem razredu, nam je učiteljica za angleščino, gospa Tanja Müller, povedala, da bomo sodelovali s Kitajsko. In to tako, da bomo mi poslali naše plišaste medvedke njim, oni pa njihove nam. In tako je tudi bilo. Učiteljica je kupila dva plišasta medvedka. Poimenovali smo ju Ajda in Črt. Tisti dan, ko smo ju poslali, smo na tablo na veliko napisali GOODBYE AJDA & ČRT!!! V škatlo, v katero smo ju dali, smo položili veliko znanih slovenskih predmetov, kot so dražgoški kruhki, zemljevidi Slovenije, slike kozolcev... Škatlo smo zaprli, napisali naslov kitajske šole in učiteljica jo je odnesla na pošto in jo poslala. Med urami angleščine nam je sporočala, kaj ji je po elektronski pošti poslal učitelj iz Kitajske. Čez nekaj časa je učiteljica v razred prinesla težko pričakovano škatlo. Vsi smo takoj vedeli, da so to plišasti medvedki. Odprli smo škatlo in v njej sta bila medvedka z imenoma Helen in Kevin. V škatli je bilo tudi veliko kitajskih odganjalcev duhov, obeski olimpijskih iger ter podobno. Medvedka je imel vsak doma en teden. Z njima smo se slikali in šli na bolj znane kraje. Jaz sem ju peljala na Bled hranit račke, imela sem rojstni dan in praznovala sta z menoj... Ko sem vse to poslikala in dala na CD in ko smo to naredili vsi, je učiteljica poslala to učitelju iz Kitajske. Čez nekaj časa smo medvedke poslali nazaj svojim lastnikom. V slovo smo jim narisali risbice, se slikali, naredili nekaj skupinskih fotografij in jih poslali..... Naših medvedkov še nismo dobili nazaj, ampak jih bomo kmalu, saj so že na poti v domovino....

Hana Habjan 5.c

RECEPT PROTI STRAHU

Sestavine:

50 mačjih repov
1 l kisa
100 čarovniških nohtov
22 gnilih jabolk
28 ušes
220 tarantel (živih)
8 kg možganov
31 stekleničk laka
58 kravjih iztrebkov
14 mušnic
12 lazarjev
8 l koka kole
7 krokodiljih oči
9 pekočih past

Sestavine damo v veliko posodo, premešamo z mešalnikom in damo za 99 minut v vročo pečico. Zdravilo proti strahu vzamemo hladno; in sicer ob 23. uri in 53 minut ter 53 sekund, 53 stotink. Zdravilo deluje takoj oziroma čez nekaj minut.

Če recept deluje, preveriš tako, da narediš ob polnoči 10 krogov okrog hiše, prebereš najbolj srhljive pravljice, greš v gozd in poslušаш volčje glasove ter prespiš v lisičjem brlogu. Če te pri vseh preizkušnjah ni bilo niti malo strah, recept proti strahu deluje.

Zala Strniša, 5.c

KAJ VSE SE DOGAJA V DEŽELI NIJE... malo za šalo

Traktor mravlja je vozila.
Krave so pastirce pasle.
Slonu dol je padel ušes.
Zmaja mravlja je požrla.
Potica pekla je lisico.
Voda na žabo je skočila.
Veverico lešnik je pohrustal.

Lenča, Tjaša in Nika, učenke iz 3.č

DOBILA SEM PSA

Nekega pomladnega dne je moj oči poklical vso družino v dnevno sobo. Povedal je, da je njegov prijatelj dobil mlade nemške ovčarje. In da psa lahko dobimo čez tri mesece, ker se morajo mladički še cepiti. Bila sem zelo vesela, saj imam rada živali, še posebej pse.

Čez tri mesece sem šla s sošolko Dijano k sošolki Maji. Tam smo se zabavale, potem pa smo šle vse tri k meni domov.

Ko smo prišle do naše hiše, sem zagledala majhnega in suhega psa. Bila je psica z velikimi očmi. Z Majo in Dijano smo se odločile, da psička peljemo na sprehod. Šle smo v hišo in poiskale povodec. Peljale smo ga na sprehod v gozd, kjer smo se potem igrale.

Ko smo prišle nazaj, je bil moj oče že doma. Vprašal me je, kako naj bo psici ime. Malo sem pomislila in se na koncu odločila, da ji bo ime Kala.

Psička Kala je zdaj stara skoraj dve leti. Je že odrasla in tudi suha ni več tako, kot je bila.

Špela Hain, 5.č

V GROHARJEVI HIŠI

V sredo, 17. 3. 2010, smo imeli četrti razredi kulturni dan. Šli smo v rojstno hišo znanega slikarja Ivana Groharja. S Kokrice smo se peljali mimo Škofje Loke skozi Železnike do Sorice, ki leži v Selški dolini.

Na domačiji v Sorici smo imeli dve delavnici: glasbeno in likovno. Sprejel nas je učitelj Gašper, ki nas je učil igrati na različna glasbila in nam pokazal, kako se senčijo risbe. Najprej nas je peljal v glasbeno učilnico. V njej je bilo veliko glasbil: afriški bobni, činele, metalofoni, ksilofoni, kastanjete, ropotulje, triangli, palčke... Na vsa glasbila nam je tudi zaigral. Najbolj mi je bilo všeč, ko je igral na bobne, saj je igral zelo dobro.

Potem je tudi nam razdelil glasbila, vsakemu svojega. Začeli smo igrati melodijo in ritem. Ko smo nekaj časa vadili, smo imeli kratko prireditev - koncert. Vse nas je pohvalil.

Nato smo imeli malico, ki smo jo prinesli od doma, zato je bila še posebej dobra. Po malici smo odšli v prostor za slikanje, ki je bil kot nekakšen atelje. Učitelj je rekel, da se slikar nikoli ne zmoti in da nas mora pri likovnem ustvarjanju zanimati samo naša slika in nič drugega. S svinčnikom smo morali narisati jabolko, vazo in posebno posodo za izdelovanje masla- pinjo. Morali smo tudi senčiti, tako kot nam je pokazal na listu papirja. Prvi sem dokončal risbo. Učitelj je rekel, da je lepa.

Ko so risbo dokončali še ostali, smo šli v galerijo, kjer smo videli slike, ki so bile naprodaj. Potem smo se odpeljali domov.

Ta kulturni dan je bil res nekaj posebnega, saj sem se naučil veliko novih stvari.

Andraž Zupanc, 4.č

Nika Pozvek, 3.č

UČNA URA IZPRED STOTIH LET

Vse skupaj se je začelo nekega torkovega dne, ko smo imeli naravoslovni dan. Četrtni razredi naše šole smo se odpravili v Ljubljano v Slovenski šolski muzej. Tega naravoslovnega dne sem se zelo veselila, ker sem vedela, da bo nekaj posebnega. Vožnjo do Ljubljane sem dobro prestala, saj mi ni bilo preveč slabo.

Ko smo prispeli do muzeja, smo šli notri in se usedli na klopce. Potem je do nas prišla mlada kustosinja in rekla, naj gremo učenci iz 4. c in iz 4. č razreda z njo. Učenci iz 4. a in 4. b pa so si šli ogledat razstavo po muzeju.

Kustosinja nas je peljala do stare učilnice iz leta 1905.

Fantje so morali obleči brezrokavnike, dekleta pa rdeče ali modre oblekice. Najprej so šli v učilnico fantje, ker so bili v tistih časih bolj pomembni kot dekleta. V učilnici nam je kustosinja povedala, kaj moramo reči, ko bo v razred prišla učiteljica.

Res je kmalu zazvonil šolski zvonec in v razred je stopila učiteljica. Vsi smo vstali in jo pozdravili v en glas: »Bog daj, gospodična učiteljica!«

Potem nam je povedala, kaj bomo delali to uro. Najprej pa smo morali dati roke na mizo, da jih je pregledala, če so čiste. Meni je rekla, da imam malo predolge nohte. Če je imela katera deklica prstan, jo je ozmerjala in rekla, da prstane nosijo samo poročena dekleta.

Začeli smo s poukom. Imeli smo računstvo. Pomagali smo si z računskim 'strojem'. Med poukom je eden od mojih sošolcev moral iti klečat 'na koruzo', ker učiteljici ni rekel gospodična, ampak ji je rekel gospa. Po eni uri je zazvonil zvonec in pouka je bilo konec.

Zelo zanimivo je bilo spoznati, kako je včasih potekal pouk. Vse skupaj je bilo precej bolj strogo kot danes.

To mi je bilo všeč in se nisem prav nič bala.

Nika Krkoč, 4.č

IMELI SMO ŠPORTNI DAN

V ponedeljek, 20. 4. 2010, smo imeli športni dan. Tekli smo na 60 in na 600 metrov. V šolo smo prišli s športno opremo in športnimi copati. Zelo sem se že veselila, kdaj bomo začeli teči.

Ko smo prišli v razred, smo se oblekli v športno opremo in odhiteli ven. Učitelj Matic nam je razložil pravila. Najprej smo tekli na 60 metrov. Kmalu sem bila na vrsti. Ajda, moja sotekmovalka v paru, je bila kar hitra in me je prehitela. Potem so bili na vrsti peti razredi. Kmalu so odtekli in na vrsti je bil tek na 600 metrov. Tekli smo tri kroge, saj je bil en krog dolg le 200 metrov. Postavili smo se na start. Zaslíšala sem piščalko in začeli smo teči. Čisto na začetku sem bila na drugem mestu. Nato sta me prehiteli dve tekmovalki. V zadnjem krogu pa še dve in sem bila šesta. Skozi cilj sem pritekla vsa izmučena. Nato sem šla pit. Potem so bili na vrsti fantje. Tekla sem ob progi in navijala za sošolce. Po treh krogih so pritekli na cilj. Prvo, drugo in tretje mesto so osvojili moji sošolci. Tudi oni so na cilj pritekli vsi izmučeni. Potem smo šli v razred in se preoblekli.

Ta športni dan mi je bil zelo všeč, ker celo leto komaj čakam nanj. Čeprav sem dosegla le šesto mesto, sem bila zadovoljna.

Komaj pa že čakam naslednje leto, ko bomo spet tekli.

Manca Eržen, 4.č

Miha Naglič, 3.č

V MAJU

Želje v maju so take:
Rože se nosijo
sem ter tja,
ljudje se poročajo
in smeja dajejo.

Šolska ljubezen je taka:
zvezki so 'počičkani' s srčki,
otroci pa se spogledujejo
iz oči v oči.

Živalska ljubezen je taka:
ptički se ženijo,
se kljunčkajo in prepevajo.

Rastlinska ljubezen je taka:
rožice nove rastejo,
ljudje jih urejajo;
a stare se spominjajo prejšnje pomladi.

Alin Ravnihar, 4.c

Bor Zagoričnik, 5.č

BILO ME JE STRAH

Nekega popoldneva sem z mamico s terase opazoval hrib. Vreme je bilo oblačno. Kar na lepem je začelo deževati. Vsako sekundo je deževalo močnejše. Začelo je grmeti. Kar naenkrat se je zabliskalo in udarila je strela. Zelo me je bilo strah, saj sem imel komaj štiri leta. Čez nekaj časa sem zaslišal sireno gasilcev. Videl sem, kako se je pri sosedih vžgala dnevna soba. V tisti hiši je živel moj prijatelj Gašper. Bilo me je še bolj strah, da se mu ne bi kaj pripetilo. Ko so gasilci pogasili požar, sem odšel h Gašperju. Na srečo se nobenemu ni nič zgodilo. Gašper mi je povedal, da je strela udarila v televizor in da je zato zagorel. Potem sta zgoreli še zofa in preproga. Od tistega dne me je strah grmenja in bliskanja.

Žiga Zupanc, 5.č

IZLET V SAHARO

Opisala vam bom zanimiv dogodek s počitnic na Djerbi. To je otok na jugu Tunizije. Tam sem bila s starši in bilo mi je zelo všeč, saj sem doživela marsikaj zanimivega.

Pravijo, da je Djerba otok tisočerih palm. Kamor pogledaš, povsod so namreč palme.

Po treh dneh naših počitnic, kopanja na plaži in ležanja ob bazenu, smo se odločili, da bomo šli na izlet v Saharo, eno največjih puščav na svetu. Sahara se nahaja na severnem delu Afrike. Na pot smo krenili zelo zgodaj zjutraj. Peljali smo se z avtobusom, ki nas je, prijavljene, počakal pred hotelom.

Peljali smo se do pristanišča, naprej pa s trajektom do celine. Peljali smo se mimo velikih oljčnih nasadov.

Vožnja s trajektom je trajala približno tri ure. Ko smo stopili z avtobusa, smo začutili hudo vročino. Bilo je 52 stopinj Celzija. Pokrili so nas z rutami, ki pokrijejo glavo in večji del obraza, razen oči. Oblekli so nas v halje, ki so nas cele zakrile. Zajahali smo kamele, vsak svojo. Le jaz sem bila na kameli skupaj z očetom. Kamele smo jezdili po vročem saharskem pesku. Ozirala sem se na vse strani in povsod je bila sama puščava, pokrajina s samimi sipinami. Čez pol ure smo prijezdili do oaze. Oaza je majhen 'zelen košček' zemlje oziroma del v puščavi, ki je pokrit z nizkim grmičevjem in nekaj palmami. Kamele smo privezali za palme in si v senci malo odpočili. Na konjih so kar naenkrat prijezdili trije Arabci in eden od njih me je dvignil v naročje in posadil na konja, nato pa hitro oddirjal z menoj v puščavo. Mamica je bila vsa prestrašena, saj je mislila, da so me ugrabili. Kmalu sva prijezdila nazaj do oaze in mamici se je oddahnilo. Da pa bi Arabec še bolj pomiril mojo mamico, je izvajal akrobacije: jezdil je stoje, na eni nogi, stal je celo na rokah... Potem smo zopet zajahali naše kamele in se vrnili do avtobusa.

Na poti iz puščave smo si sproti ogledali nasade datljevih palm in berbersko bivališče. Berberi so bili prvotni prebivalci Tunizije in se je njihov rod ohranil vse do danes. So zelo preprosti in zelo vraževerni. Njihova bivališča so zelo preprosta: hodniki so brez streh, sobe pa so izkopane pod zemljo, da ni tako vroče. Ena od Berberk nam je pokazala mletje pšenice z velikim okroglim kamnom, nato pa je spekla tudi njihov kruh, ki smo ga zatem poskusili.

Doživeli pa smo še eno potegavščino, ko so nam prinesli tunizijski viski. Moj oči je rekel, da bi ga rad poskusil, saj je mislil, da je to res viski. Vendar se je izkazalo, da je popil sladkan tunizijski čaj, v katerem so bili mandeljni.

Naslednja postaja je bila ogled prizorišča, kjer so snemali film Vojna zvezd. Na tem kraju je sedaj majhen muzej z veliko fotografijami tega filma. Film so snemali tam zato, ker pokrajina spominja na lunine kraterje.

Polni doživetij smo se zvečer vsi utrujeni, še najbolj od vročine, vrnili v hotel in odšli na nočno kopanje, potem pa na večerjo.

Izleta v Saharo se bom spominjala celo življenje in nikoli ne bom pozabila jahanja kamel. Sahara je čisto drugačen svet, kot ta, v katerem živimo mi.

Manca Eržen, 4.č

IZLET V LEGOLAND

V petek, 16.4.2010, smo se nadarjeni učenci naše šole odpravili na izlet v Nemčijo, in sicer v Legoland. Legoland leži blizu mesta Ulm. Ob štirih zjutraj smo se zbrali pred šolo v Kranju. Ko sem prišla na zborna mesto, je tam že stala množica učencev. Kmalu zatem sta pred šolo pripeljala dva velika avtobusa in nas odpeljala proti Legolandu.

V avtobusu smo se lepo namestili. Nekateri smo kmalu zaspali. Med potjo sem se pogovarjala s prijateljicama Saro in Alin. Vožnja do tja je trajala sedem ur. Ko pa smo prispeli do cilja, smo najprej vsi samo strmeli.

Legoland je namreč zelo velik zabavišni park, v njem je veliko igral. Najprej smo obiskali kinodvorano in si ogledali 4D film, v katerem je bil prizor, ko je padal sneg. Kar naenkrat je na nas začela padati pena.

Nato smo si ogledali akvarij. Tam sem kupila stekleno ribico za starše in pa srebrni obesek za sestro Tamaro.

Zatem smo se peljali še z vlakcem smrti. Bilo mi je zelo všeč.

Ob petih popoldne smo se morali odpraviti nazaj domov. V avtobusu smo gledali film Mama Mia in prepevali uspešnice skupine Abba.

Izlet mi je bil zelo všeč in upam, da bom Legoland še kdaj obiskala s starši in sestro.

Teja Popovič, 4.č

SANKANJE NA POKLJUKI

V petek, 12. 3. 2010, smo imeli športni dan. Šli smo se sankat na Pokljuko. Peljali smo se z avtobusom. Vsi smo bili zelo veseli.

Po eni uri vožnje smo prispeli na Pokljuko. Do sankališča smo najprej nekaj časa hodili peš. Tam pa smo se morali postaviti v vrsto in nekaj časa čakati za spust po hribu navzdol.

Ko sem prišel na vrsto, sem se spustil po progi za sankanje tako hitro, da bi skoraj padel. Potem sem moral nazaj na vrh po strmem klancu. Na vrhu sem bil kar malo utrujen, a sem se kljub temu spustil še enkrat in nato še enkrat. Nato pa smo na vrhu sankališča imeli malico. Zelo je bila dobra, ker sem bil lačen in žejen. Po malici smo šli na drugo sankališče. Tam smo se potem spet sankali in dričali po snegu. Bilo je zelo strmo, zato sem se nekajkrat zvrnil.

Po končanem sankanju smo odšli do avtobusa in se odpravili nazaj proti naši šoli. Imeli smo se zelo lepo. Dobro je bilo, ker ni bilo mraza in je sijalo sonce.

Aljaž Kranjc, 4.č

KAKŠNO DELO OPRAVLJA MOJA MAMICA

Moja mamica je defektologinja. Zaposlena je na osnovni šoli s prilagojenim programom. Tam uči otroke, ki imajo težave pri učenju. Učiteljice na takih osnovnih šolah imajo v razredu samo od pet do dvanajst učencev. To pa zato, da lahko pomagajo vsakemu posebej. Moja mami je bila več let razredničarka sedmega razreda. Letos pa uči delovno in glasbeno vzgojo v posebnem programu.

Zadnja tri leta pa preživi veliko službenega časa v šolski knjižnici, kjer skrbi za knjige, učbenike, revije in zgoščenke. To gradivo si lahko izposojajo učenci in učitelji.

Vsak mesec pripravlja knjižno uganko za učence. Večkrat na leto organizira razstave otroških avtorjev. V tem letu je med drugim tudi pripravila razstavo ilustracij Jelke Reichman.

Ta ilustratorka je na primer ilustrirala tudi Mačka Murija.

Moja mami pa poleg vsega tega dela že dve leti vodi na njihovi šoli program 'eko šola'.

Zelo sem vesela, ko si zame v njihovi knjižnici izposodi kako knjigo.

Lenča Malovrh, 3.č

Alin Ravnihar, 4.c

Z LETALOM NA MAJORKO

Ko smo se moj bratec Jakob, Daja, oči in jaz odpravili s kovčki na letališče Jožeta Pučnika, sem bila zelo vznemirjena. Tam smo najprej oddali kovčke, nato pa na vzlet čakali približno dve uri.

Ko smo prišli na letalo, smo se posedli na sedeže, ki so bili za nas rezervirani na letalskih kartah. Pred vzletom nam je stewardesa pokazala smer in pot nujnega izhoda. Naučili smo se tudi, kako si namestimo masko za kisik. Pripeli smo si pasove in vzleteli tako hitro, da me je kar pritisnilo v sedež. Čez nekaj časa nam je stewardesa na vozičku pripeljala hrano in pijačo. Da nama z Jakobom ne bi postalo dolgčas, sva se skupaj igrala. Potem smo pristali v Munchnu, v Nemčiji. Tisto letališče je bilo precej večje od našega v Sloveniji. Ponovno smo se vkrcali na letalo, ki nas je peljalo na Majorko. Po štiriurnem letu smo končno pristali na cilju.

Tam je bilo zelo lepo in vroče. Pričele so se počitnice.

Kako natančno sem jih preživela, pa vam povem kdaj drugič.

Evita Mercedes Koletnik, 3.c

MAŽORETKE

Že kot majhna punčka sem rada gledala nastope mažoretk in sem si želela, da bi tudi jaz postala mažoretka. Lansko leto pa je mamica vprašala neko deklico, ki je nastopala pri mažoretkah, kje bi se lahko tudi jaz vpisala. Povedala je, da se lahko vpišem jeseni, ko se začne novo šolsko leto.

Mamica me je potem vpisala in sedaj hodim v 'Mažoretni in twirling klub Kranj'. Hodim prvo leto in mi je zelo všeč.

Vaje imam vsako sredo ob 18. uri vadimo na tekstilni šoli v Kranju. Vaje trajajo eno uro. Vedno moram s seboj prinesiti palico in športno opremo. V skupini nas je približno deset in smo različne starosti.

Imeli smo že nastope. Bliža pa se tudi moje prvo tekmovanje v Lenartu. Tega tekmovanja se zelo veselim in bi se rada uvrstila kar najbolje.

Sicer pa vsak teden komaj čakam, da bo sredo in da grem na vaje.

Patricija Skok Jekovec, 3.c

MOJA VIOLINA

Zelo mi je všeč klasična glasba, zato sem si želela igrati violino. V glasbeno šolo sem začela hoditi, ko sem bila stara sedem let. Obiskujem jo dvakrat na teden. V glasbeni šoli imamo nastope, na katerih pogosto igra več učencev violine skupaj. Včasih se to zgodi tudi ob spremljavi klavirja.

Doma violino vadim skoraj vsak dan.

Violina je zelo zahteven inštrument. Spada med godala. Ima štiri strune. Za igranje potrebujemo tudi lok. Leseni deli violine in loka so iz močvirskega lesa. Lok ima žimo iz konjskega repa. Violine so različnih velikosti. Imenujejo se: osminka, četrtninka, polovinka in celinka. Z violino lahko igramo v orkestru, takrat se sliši najlepše.

Pri nas doma včasih sestavimo družinski ansambel. Tedaj jaz igram violino, mlajši sestrici Maša in Špela igrata na bobenček in triangel, mami igra na harmoniko ali klavir, oči pa flavto.

Ob tem se zelo zabavamo. Če imamo kakšno zabavo, se naučimo pesmico ali dve, da lahko nastopimo.

Katarina Perčič, 3.c

Ema Grmek, 3.c

DELO MOJE MAMICE

Moja mami dela na Gorenjski televiziji. Opravlja delo komercialistke, producentke in novinarka.

Kot komercialistka poišče stranke, ki naročijo in plačajo reklamne oglase.

Kot novinarka ima v roki mikrofona in se pred kamero pogovarja z različnimi ljudmi.

V vlogi producentke pa išče ljudi, ki bodo sodelovali pri njihovih televizijskih oddajah.

Pri svojem delu v pisarni veliko govori po telefonu in uporablja računalnik. Sicer pa veliko dela opravi na terenu.

Pravi, da pri svojem delu izjemno uživa, ker ga opravlja s srcem. To pomeni, da ga ima rada.

Matej Ravnikar, 3.č

ŽELJE V MAJU

Želja je lepa,
in se obeta,
vznožer leta
od cveta do cveta.

Najprej zaljubim se,
potlej zapeljem te,
malo počakam te
in hitro izbrišem te.

Šamo Hudc, 4.e

Manca Merzel 5.č

POKLIC STARŠEV

Moj ati je izučeni avtomehanik. Zaposlen je v podjetju AMZS Kranj. Delo, ki ga opravlja ni lahko in je precej odgovorno.

Tam so zaposleni večinoma moški. Moj ati v službi opravlja različna dela: popravlja različne stvari, servisira, menja gume, opravlja tehnične preglede. Kadar je potrebno, se odpravi s službenim tovornjakom tudi na teren, kjer pomaga ljudem pri okvari avtomobila. V primeru prometne nesreče pa mora včasih odpeljati poškodovan avto.

V službi je po dvanajst ur skupaj, zato je potem kak dan doma. Dela tudi ponoči.

S sodelavci se dobro razumejo; ati pravi, da se znajo tudi pošaliti. V tem podjetju dela že nekaj let. Pravi, da ga njegovo delo veseli. Jaz pa mu želim, da bi ga še naprej opravljal s takim veseljem.

Domen Zelnik, 3.č

VELIKA MORSKA DOGODIVŠČINA

Vedno gremo na počitnice na otok Krk. Tam imamo hiško. Kadar je lepo vreme, se odpeljemo s čolnom na posebno plažo, kjer se sončimo, potapljamo in lovimo ribe.

Bilo je toplo poletje. Zjutraj smo se prebudili in bil je prelep sončen dan. S čolnom smo odrinili iz zaliva. Peljali smo se ob obali in iskali primeren kotiček na tisti plaži. Pod gladino smo zagledali nekaj črnega. Mislili smo, da je samo kos lesa. Toda bila je velika morska želva. Hitro smo si naredili maske in skočili v vodo. Skupaj z želvo smo plavali vse do tedaj, ko je zaplavala v globino in ji nismo mogli več slediti. Splezali smo na čoln, se ovili z brisačami in odpluli dalje. Izbrali smo si lepo kamnito plažo, ki je bila še prosta. Privezali smo čoln in se podali na lov za hobotnicami. Z bratcem Aljažem imava maske in plavutke, da lažje opazujeva življenje v morju. Očka nama je povedal, v kakšnih luknjah se skrivajo hobotnice. Kmalu smo našli takšno luknjo. V njej je bila hobotnica. Očka jo je ustrelil s puško za podvodni ribolov. Hobotnica je bila zelo velika. Imela je dolge lovke, oster zob in velik klobuk.

Na lovkah imajo hobotnice seske, ki se ti prisesajo na telo. Njihov odtis se ti na telesu pozna še nekaj dni. Z ostrim zobom te lahko ugrizne. Če pa se hobotnica počuti ogroženo, spusti črnilo. Mami pripravi hobotnico v solati, ki jo imamo vsi radi.

Tisti dan smo imeli srečo in ujeli kar nekaj hobotnic. Proti večeru se je začelo morje peniti in je postajalo razburkano. Nekaj časa smo budno spremljali, če se bo morje morda kaj umirilo, toda ko smo videli, da se to ni zgodilo, smo spakirali stvari v čoln in odpluli. Voda je pljuskala v čoln. Vsi smo bili mokri. Z Aljažem sva se skrivala pod brisačo in blazino. Tudi sestrična Katja, ki je bila na špici čolna, je zadrževala dih. Morali smo zaviti v zaliv in odmetavati vodo iz čolna. Po zelo počasni vožnji ob obali smo končno prispeli v pristanišče.

Po tako razburkanem morju se še nikoli nismo peljali. Vseeno je bil dan lep in zanimiv, saj se nismo vozili le po razburkanem morju, ampak smo ujeli tudi precej hobotnic in videli želvo.

Nika Drinovec, 3.c

Aljaž Kranjc, 4.č

RAZREŠIL SEM MINI KRIMINALNI PRIMER

Ime mi je Jakob, star sem osem let in zelo rad imam sladkarije. Opisal vam bom, kako sem razrešil sladki kriminalni primer.

Za božič sem lansko leto dobil veliko bombonov in čokolad. Ker pa nisem mogel pojesti vseh naenkrat, sem jih shranil v svojo sladko omaro.

Tistega večera je bilo že pozno. Mamica je nama z bratcem v postelji brala pravljice, nato pa smo skupaj vsi trije zaspali.

Moje sanje so bile tisto noč sladke, saj sem sanjal, da sem kralj sladkarij in da so bomboni ter čokolade moji podložniki. Verjetno sem že v spanju želel pojesti sladkarije, ki mi jih je prinesel Božiček. Naslednje jutro je bila moja prva misel sladka omara v dnevni sobi. Odprl sem jo in ostrmel. Opazil sem namreč, da manjka nekaj sladkarij. Stekel sem v sobo, kjer je mami še spala. Zbudil sem jo in ji povedal, da je nekdo ponoči pojedel moje sladkarije. Odločil sem se, da bom ugotovil, kdo je bil nočni tat. V dnevni sobi sem med igro s frnikolami premišljeval, kdo bi jih lahko vzel. Ena frnikola se mi je skotalila pod kavč. Pogledal sem pod kavč, a je nisem videl, ker je bilo temno. Šel sem po svetilko. Posvetil sem pod kavč in našel frnikolo, zraven pa sem zagledal tudi kup ovitkov sladkarij.

Jo, našel sem ovitke!

Kdo pa je bil sladkosnede tat?! Posvetilo se mi je. Oči je zvečer pozno prišel domov in gledal televizijo na kavču. Edino on je lahko pojedel moje sladke priboljške, saj smo mi trije z mamico zaspali v moji sobi. Oči je še vedno spal na kavču, zato sem ga takoj zbudil in ga zaslišal, zakaj je pojedel moje sladkarije. Priznal je, da jih je res nekaj pojedel. Sladkosti v moji omari so ga res zelo zamikale. Obljubil mi je, da tega ne bo več storil in da bo odslej vedno vprašal, če se lahko posladka z mojimi sladkarijami. Jaz pa sem bil vesel, ker sem razrešil svoj prvi mini kriminalni primer. Pa čeprav malo manj sladke.

Jakob Rihtaršič, 3.c

ŽELJE V MAJU

Želja v maju
je nepraznoljiva,
je oblak
in siva modrina.

Kar si misliš,
to je res,
ker v očeh
se vidi rahel smeh.

Ti si kaplja želja,
ki se nikomur ne izda.

Mia Kramp, 4.c

Domen Zelnik, 3.č

NA GLAVO SEM SI NATAKNILA SANJEBUK

Na poti iz šole domov mi je na glavi nenadoma pristal pisan klobuk - 'sanjebuk'.

Skupaj sva objadrala najbolj zanimive otoke na svetu.

Bila sem v deželi klobasic. Sejala sem hrenovke, šunke in preste. Vsak lakotnik si je lahko privoščil, kar si je poželel.

Obiskal sva tudi deželo, kjer je bilo na otoku polno mladih živali, ki nikoli niso zrasle v odrasle živali. Zato je bilo tam vseskozi zelo živahno. Mladi mucki, kužki, poniji, jagenjčki in kozice so se ves čas le igrali in igrali.

Utrujena od iger in preskakovanja sva odjadrala na otok igral in igrač. Tam so se otroci po cele dni vozili z vlakci, skakali po trampolinah, se gugali... kot v kakem zabaviščnem parku.

Sledile so pravljичne dežele z gradovi; srečala sva Sneguljčico in sedem palčkov, Rdečo kapico in Trnuljčico. Tu je bilo zelo prijetno, tako da sva s 'sanjekubom' ostala kar tri dni.

Ko sem že mislila, da je najlepši del sanjskega potovanja že mimo, sva se naslednji dan ustavila na zimzelenem otoku, ki je bil poseljen z zelo redkimi in ogroženimi živalskimi vrstami. Podobno kot na otoku Galapagos, kjer je vsepovsod polno zanimivih živalskih vrst, od stoletnih želv velikank, do ptičev z modrimi nogami.

Očarana nad lepimi živalmi sva se s 'sanjebukom' za konec ustavila še v deželi slaščičarn in pekarn. Tu pa je tako prijetno dišalo, da še vedno vztrajava in se vsak dan po malem sladkava in deliva slaščice tudi ostalim. Tukaj, pri nas, še kar diši in diši... Obiščite nas!

Alin Ravnihar, 4.c

MOJA PRVA ALERGIJSKA REAKCIJA

Bil je zadnji dan mojih poletnih počitnic. S prijateljicami sem se igrala v vodi. Kar naenkrat me je nekaj zaskelilo, zato sem odšla ven, da bi se posušila.

Mama je ves čas opazovala moj vrat, saj je postajal vedno bolj zatečen. Peljala me je do vode in iz nje vzela kamen. Nato mi ga je prislonila na pik. Potem sem se za nekaj časa celo onesvestila. Mama me je vzdignila in me nesla do apartmaja. Tam so bili tudi sosede. Soseda Erika je v Slovenijo poklicala zdravnika. Zdravnik je rekel, naj ližem sladoled in ledene kocke. Mama mi je kocke položila na pik. Nato je šla po velike kepice sladoleda. Sladoled je bil samo moj. V njegovem sladkem in osvežujočem okusu sem zelo uživala.

Zaradi mojega pika smo ostali na morju le še nekaj dni. Potem smo odšli domov.

Doma sem o vsem tem takoj poročala sosedi Luciji. Ni se mogla načuditi. Zvečer pa me je prišel pozdravit še moj starejši brat Jaka.

Te poletne počitnice so mi bile na nek način všeč. Ne bom jih pozabila. Za vedno so se mi vtisnile v spomin.

Stella Starman, 5.č

NA IZLETU

Neke krasne sončne sobote smo se odločili, da bomo šli na izlet. Ati je rekel, da bo na vrhu hriba, kamor se bomo povzpeli, kres. Vzel sem svoj nahrbtnik, stlačil vanj sendvič, pijačo in bombone.

Nato smo se odpravili v Preddvor, kjer so nas že čakali prijatelji. Preden smo se začeli vzpenjati, smo se domenili, kako bomo hodili, saj je bila ponekod potka ozka. Ko smo se le začeli vzpenjati, je bila ura pet popoldne.

Hodili smo po nežnem listju, dokler nismo prispeli do skalnatega pobočja.

Tam smo pomalicali in pogledali na zemljevid, kje točno se gre na vrh.

Naprej smo se odpravili po zelo strmem pobočju. Po dveh urah hoje smo končno prispeli do vrha. Tam je bilo že veliko ljudi. Videl sem gasilski avto in vprašal mami, zakaj stoji tam. Povedala mi je, da se lahko ogenj tudi razširi in tedaj priskočijo na pomoč gasilci.

Kmalu sem videl, kako nekaj ljudi prižiga kres. Stopili smo bližje h kresu, a so nas začele peči oči. Potem je nek človek začel tuliti: »Moja hiša gori!«

In res! Gorelo je prvo nadstropje tiste hiše. Gasilci so hitro začeli gasiti požar. Mi pa smo se domenili, da se bomo kar odpravili nazaj v dolino. Bila je že noč, zato smo imeli veliko težav, ker smo pozabili s seboj vzeti svetilko. V temi si je prijateljica zvila nogo in zato smo jo morali nesti. Po naporni poti smo končno prispeli spet v Preddvor.

Šli smo domov. Doma me je čakal velik kos pice. Kmalu sem zaspal.

Želim si še veliko razburljivih izletov.

Leo Fister, 5.č

Brina Sitar, 3.c

PRVOMAJSKE POČITNICE

Doživljajski spis

Med prvomajskimi počitnicami sem bila na Crvenem otoku v hotelu. Samo en dan je deževalo. Večino časa smo zato preživel zunaj. Katarinin oči Stane se je šel potapljat in nam je prinesel mrtve morske klobuke, morske ježke, lupine morskih ježev in morske zvezde.

Imeli smo se zelo dobro, saj je bilo tako vroče, da smo lahko namakali noge v morje. V spominu pa nam je ostalo vse, kar smo doživeli. Mami mi je tam kupila ogrlico, na kateri je moder mucek.

Teja Sajovic, 3.č

POČITNICE V GRČIJI

Bolj ko se je bližal čas počitnic, bolj sem se veselil. Odšli smo v Grčijo, na otok Kos. Takrat sem se prvič peljal z letalom.

Odšli smo 26. junija 2009. V popoldanskih urah smo se odpravili na letališče Jožeta Pučnika, na Brnik. Na srečo ni bilo zamude. Ko smo leteli, je bilo vreme jasno. Leteli smo dve uri. Stevardesa mi je rekla, da grem lahko v pilotsko kabino. Pilota sta mi razložila, zakaj se uporabljajo nekateri gumbi.

Ko smo prispeli na letališče Kos, smo se do hotela San Palace peljali z avtobusom. Tja smo prispeli pozno ponoči in se takoj odpravili spat. Zjutraj smo pozajtrkovali, potem pa smo si ogledali okolico.

Z lokalnim avtobusom smo se odpravili v mesto Kos. Bilo je zelo zanimivo; v njem je bilo polno starih stavb, cerkev in veliko prodajaln s spominčki.

Čas je zelo hitro minil in tako smo se po enem tednu morali vrniti domov. Te počitnice so mi ostale v zelo lepem spominu.

Upam, da bomo še kdaj odšli v Grčijo.

Peter Pavc, 5.č

DOBIL SEM ZAJCA

Lansko jesen me je mamica zelo presenetila. Izpolnila je mojo zelo veliko željo.

Spominjam se, da je bil lep sončen dan. Z bratcem Juretom sva se igrala na dvorišču. Mamica mi je naročila, naj pazim bratca, ker mora nekam iti. Obljubila nam je, da se bo kmalu vrnila. Toda minilo je kar nekaj časa, preden je prišla nazaj. Ko je končno prišla, naju je poklicala k avtu in odprla prtljajnik, v katerem je bil lesen zaboj. Z bratcem sva začudeno opazovala zaboj. Zabojo smo odnesli na zelenico in ga odprli. V njem je bil sivo bel zajec. Bil je zelo preplašen.

Uresničila se mi je moja največja želja, saj sem dobil svojo prvo domačo žival. Neka družina je zajčka zapustila, zato se je mamica odločila, da ga bo vzela domov. Otroci so z njim grdo ravnali, zato se še danes boji otrok.

Pri nas je zajčku zelo lepo. Poimenovali smo ga Lucky, kar pomeni v slovenščini Srečko. Ati mu je naredil velik zajčnik. Kupili pa smo mu tudi povodec za zajca, ker smo se bali, da nam bo na paši pobegnil. Ko se je navadil na okolje, povodca nismo več potrebovali. Lucky mi je v veliko veselje. Zanj lepo skrbim in ga negujem. Smešno ga je opazovati, kako teče in skače po travi. Prebral sem knjigo in nekaj člankov o pritlikavem kuncu oziroma o hišnem zajcu. Tako sem zvedel precej stvari, ki pripomorejo, da lažje in bolje skrbim za zajčka.

Lucky mi je prinesel veliko zadovoljstva in veselja. Ker lepo skrbim zanj, se me vsak dan, ko pridem iz šole, tudi on zelo razveseli.

Žiga Zupanc, 5.č

Martin Žumer, 3.c

NA HOKEJU

Hokej sem začel trenirati pred tremi leti, ko so v Kranju odprli Ledeno dvorano na Zlatem polju. Naš klub se imenuje HK Triglav.

Ko sem začel igrati hokej, sem se moral pred tem seveda naučiti dobro drsati.

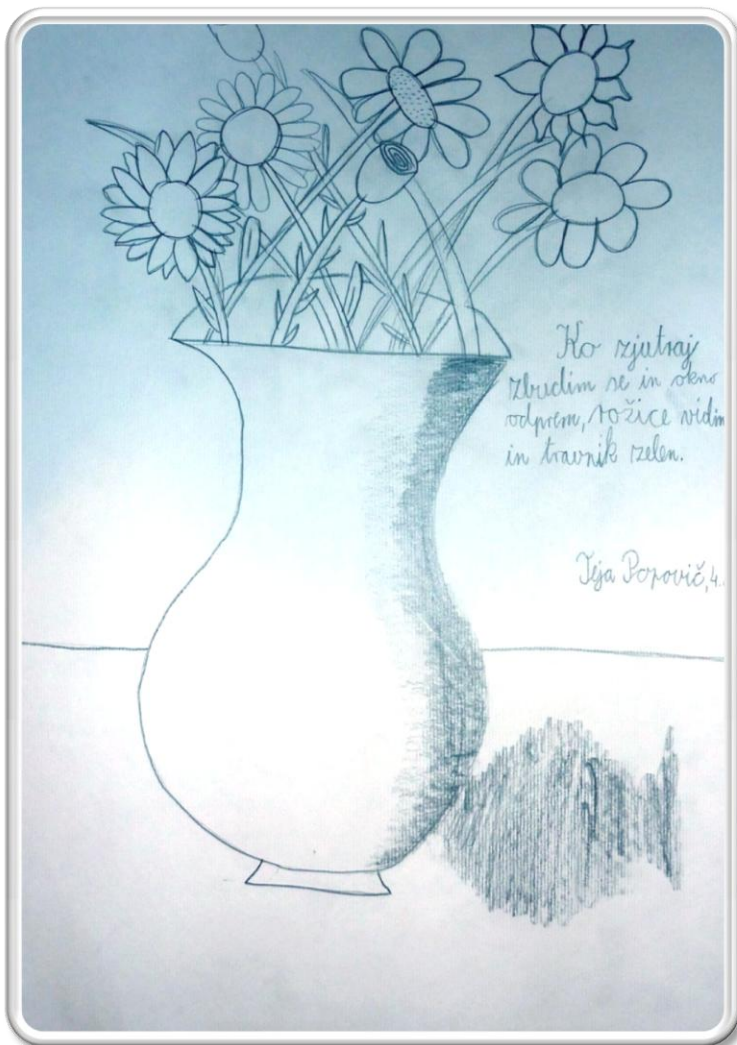
Treninge imamo štirikrat na teden. Enkrat tedensko pa imamo tekmo. Vsakič igramo v drugem kraju.

Med počitnicami smo bili na pripravah na Češkem. Tam smo imeli dvakrat na dan trening na ledu in poleg tega tudi suhi trening. Bilo je zelo naporno.

Tekmovali smo že tudi v Zagrebu.

Lansko zimo sem si zvil gleženj. Počivati sem moral tri tedne.

Pozimi mi je najbolj všeč, ko zamrzne Čukova jama. Zato lahko tam igramo hokej. Hokej pa igra tudi veliko očetov. Oni so se poimenovali HD Fotri. Za božične praznike imamo vedno tudi tekmo z našimi starši. Takrat igrajo tudi mamice.

Moj najljubši igralec je Pavlič, ki igra za HK Triglav. Z atijem hodiva na njihove tekme. Rada greva pa tudi na hokejske tekme na Jesenice.

Anže Anžič, 5.č

Teja Popovič, 4.č

ŽIVALI

Nekoč je živela gorila,
ki je hlačke nosila.
Nekoč je želela na faks,
tja jo je odpeljal Max.

Na faksu je sicer bilo lepo,
a le malo pretoplo.
Učenci niso je motili,
ker so vsi pred njo se skrili.

Ker v šoli pridno ni sedela,
je učiteljica omedlela.
Ravnatelj poklical je komisijo,
ona pa je hotela policijo.

Policisti so prišli,
na ves glas so stokali.
Ravnatelj odšel je,
ker pes zalajal je.

Policisti so zbežali,
v živalski vrt zbežjali.
V živalskem vrtu pa speljali,
na faks so odpeljali.

A gorila je zavpila,
se v kuh'njo zapodila.
Kuhar'ca pa zakričala,
v wc se pognala.

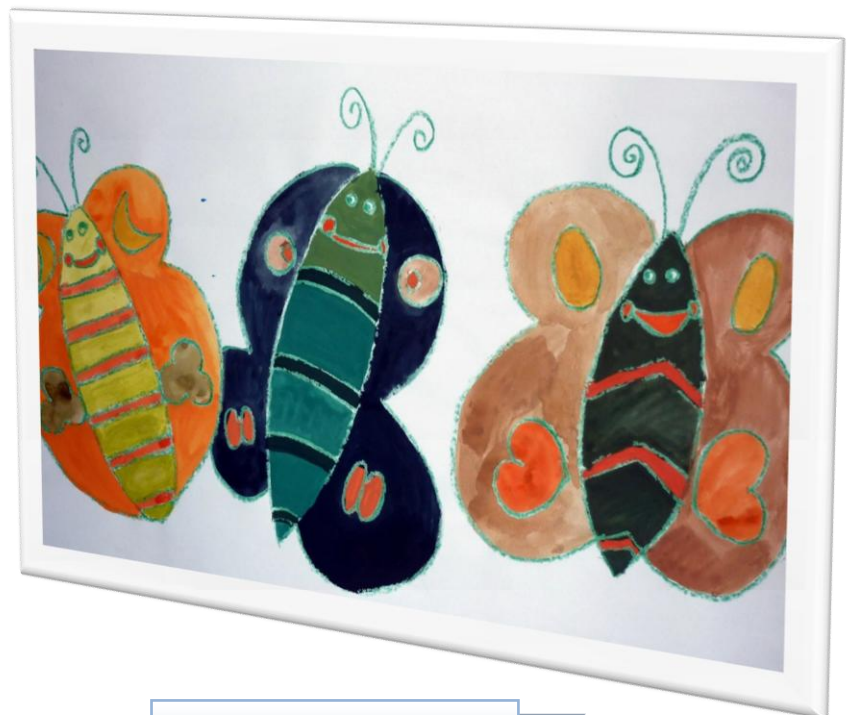
Tam ji je ušla,
gorila je nekam šla.
Gorila je v jedilnici;
jé pomfri in se veseli.

Prišli so policaji,
v dir so se pognali,
so oskrbnike pripeljali,
pa oni tud' se v dir pognali.

Joj, kaj bomo naredili?
Kako gorilo prepodili?
Kaj, če sama bo ostala
in s pomfrijem se igrala!

Tako se je zgodilo,
gorilo ni nič prepodilo.
Ostala je na faksu,
pesmi zlagala je Maksu.

Kaj se z njo godi,
o tem pa pesmica molči.

Alica Ela Rogelj, 5.c

Pija Debeljak, 4.c.

PRVOMAJSKE POČITNICE

Doživljajski spis

V petek smo šli na morje. Bilo je vroče, zato smo se namazali s sončno kremo. Potem smo šli na sladoled in nato v vodo, ampak samo do kolen. Iz morja se je dvignil pesek in na obalo prinesel meduze. Če si se dotaknil teh meduz, te niso ožgale, zato sva jih z bratom Tinetom metala nazaj v morje. Vendar so meduze ponovno prišle nazaj na obalo.

Kasneje smo se odpeljali domov.

Na morju je bilo lepo. Rada bi šla tja še kdaj.

Eva Bogataj, 3.č

KAJ DELA MOJ OČI

Moj oči zna opravljati več poklicev. Nekaj let je delal v gozdu in je imel svoje podjetje. Sestrico in mene je večkrat peljal s seboj, kjer sva mu pomagala saditi drevesa. Učil naju je nabirati gobe in spoštovati gozd. Pred tremi leti pa se mu je ponudila priložnost, da se zaposli v podjetju Lidl. Moj oči se ne boji izzivov, zato je ponudbo sprejel.

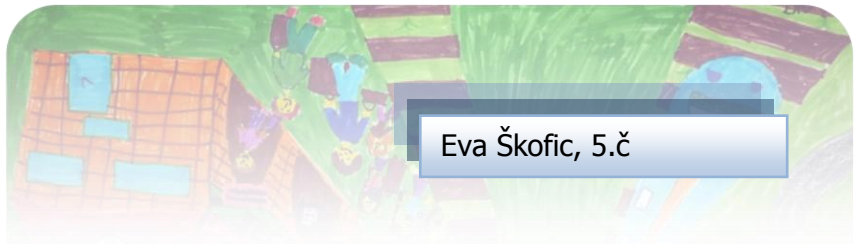
V službo se vozi v Komendo, kjer je uprava podjetja in veliko skladišče s prehrano. V Lidlu je zaposlen kot hišnik. Odgovoren je za to, da je vse popravljeno in da vse deluje. Vse to mi je oči ob neki priliki tudi razkazal. Imajo veliko viličarjev, hladilnice ter veliko naprav.

Ima svoj služben avto, s katerim se vozi po Sloveniji, kjer so trgovine Lidl. Povsod poskrbi, da je vse brezhibno. Če pa česa ne more narediti sam, potem na pomoč pokliče druge mojstre.

V službo odhaja ob osmi uri zjutraj, domov pa se vrača pozno popoldne.

Ob sobotah in nedeljah je moj oči doma. Ampak tudi doma marsikaj postori. Pri tem mu rad pomagam in se ob tem tudi učim.

Miha Naglič, 3.č

Eva Škofic, 5.č

DELO MEDICINSKE SESTRE

Opisala vam bom poklic medicinske sestre. Ta poklic opravlja moja mami.

Medicinska sestra je lahko zaposlena v bolnišnici, v zdravstvenem domu, v domu za ostarele, v porodnišnici, v različnih zavodih.

Moja mami je zaposlena v zavodu Korak, kamor prihajajo ljudje, ki so imeli poškodbe glave. Medicinska sestra jim pomaga pri oblačenju, hranjenju, daje jim zdravila, zmeri pritisk. Pomaga jim pri hoji, vozi jih z invalidskim vozičkom in se veliko pogovarja z njimi.

Moja mami pa je tudi že delala v bolnišnici za otroke. Tam medicinska sestra otroke umije, obleče, jim da tablete, injekcije, postelje jim postelje, napiše napatnice, odpelje jih na slikanje, jih tolaži, če jokajo.

Medicinske sestre ne delajo samo dopoldne, temveč tudi popoldne, ponoči in ob nedeljah ter praznikih. Medicinske sestre, ki delajo v zdravstvenem domu, naročajo bolnike, jih pokličejo v ordinacijo, izpolnijo recepte, prevezujejo rane.

V porodnišnici pa medicinske sestre skrbijo za novorojenčke, ki so se pravkar rodili, pomagajo mamicam, da se naučijo hraniti in previjati novorojenčke.

Tjaša Križaj, 3.č

Gaber Krč, 5.c

DEŽELA ROŽ

Pripovedoval vam bom, kako je moja šolska torba oživela.

Nekega dne sem hotel pripraviti torbo za v šolo, a je kar naenkrat oživela. Odpeljala me je v deželo rož. In sicer me je odpeljala na ogled te dežele.

Tam živijo lepe, govoreče rože v svojih rožnatih hišah. Ko sem poklepetal z rožami, so mi povedale, da vsako leto pridejo v njihovo deželo uničevalci rož in uničijo na stotine rož in hiš. Potem se je zaslišalo ropotanje in vsi skupaj, rože, moja šolska torba in jaz, smo se skrili v podzemne prostore. Tam smo preživeli več kot pet ur. Ko so uničevalci, pred katerimi smo se skrili, zopet odšli, smo vsi spet prišli na površje. Ampak tu je bilo zdaj vse drugače!

Večina dreves in hiš je bila porušena, sem ter tja je ležala kakšna uničena roža, ki se ni mogla skriti. Jaz in moja torba sva šla po sledih uničevalcev in kmalu prišla do njihovega skrivališča v jami. Odšla sva vanjo in jih zagledala. Sedeli so za mizo in se smejali. Videla sva, kako so iz cvetov odstranjevali cvetni prah in ga spravljali v posodo. Nato so vstali in odšli v drugo sobo. Tu so prah stresli v stroj in ga prižgali. Iz njega je začel teči med. Nato pa sem opazil, da iz stropa visi vrvica. Potegnil sem jo in vhod v tisto sobo se je zaprl. Uničevalci so bili ujeti in tako sva s torbo odšla nazaj k rožam. Vse rože so bile zelo vesele in srečne, ker sva ujela uničevalce. Bile so nama hvaležne in zato so nama dale priznanje. Midva pa sva se zahvalila in se poslovila od rož prijateljic.

Končno sva odšla domov. Bil sem zelo vesel, ker sem pomagal rožam.

Jaka Majetič, 5.c

Evita Koletnik Mercedes, 3.c